

ПОЛИТИКА ONLINE

za subotu 11. avgust 2007.

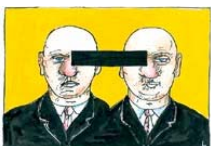
POČETNA O NAMA POLITIKA IZDANJA IMPRESUM OGLAŠAVANJE KONTAKT ARHIVA

ТИП LAT

vesti POJAČANA KONTROLA U NJUJORKU ZBOG TERORISTIČKIH PRETNJI

SVET
POLITIKA
DRUŠTVO

POGLEDI
Čedomir Antić
HRONIKA
EKONOMIJA
KULTURA
SPORT
SRBIJA
BEOGRAD

TEMA NEDELJE
Strah od inflacije
NAUKA
ŽENSKA STRANA
RITAM
MUŠKA STRANA
AUTOMOBILIZAM
DIGITALNI SVET
MEDICINA

SINOĆ U BEOGRADU

ПОЛИТИКА dodaci

NEKRETNINE
POSAO
KULTURNI DODATAK
MOJA KUĆA
PUTOVANJA
МАГАЗИН
ANA

Kulturni dodatak

Multimedija

Tolstoj u limuzini, Godar u bespuću

U mojim performansima ne radi se samo o pokretima ljudskog tela već i o pokretima mašina i prirode, jer matram bitnim sve stvari koje svojim pokretima izazivaju određene emocije: marionete vođene tuđom rukom, mašine, automobile, sunce, vodu – kaže Hubert Lepka za naš list

Prizori iz Lepkinih preformansa Love Turn i Hanibal

EKSKLUZIVNO

Od našeg dopisnika

Na Huberta Lepku čekamo u azijskom lokalu Ra'mien, omiljenom sastajalištu bečkih umetnika nove generacije. Lepka se pojavljuje u ležernom izdanju – skroman i otvoren. Rutinom profesionalca smesta prelazi na stvar: „Kako čujem, najugledniji srpski dnevni list. Baš fino”. Posle intervjua, dugo će me ispitivati o Beogradu i zamišljeno reći da je idealan za performanse. „Zato što nije ispeglana, izrenovirana, sterilizovana sredina. Voleo bih da posetim Beograd”.

Lokacija na kojoj razgovaramo je upravo ona na kojoj se odigrava deo njegovog pozorišnog komada „za dva glumca i jedan navigacioni sistem”, Love Turn, koji se u šest termina – zajedno sa svojim drugim modulom, produkcijom o otuđenom prostoru „Skyhook” – prikazuje na bečkom festivalu modernog baleta ImpulsTanz. Karte za premijeru Lepkinog Love Turna su bile rasprodate daleko pre početka festivala, a za to je sem Lepkine reputacije zaslužna i nesvakidašnja bina: protagonisti predstave – Ana i Aleks – voze se kroz grad „audi” limuzinom, dok tročlana publika, u direktnom kontaktu sa raspadom jedne veze a la Tolstoj, prati tok radnje sa zadnjeg sedišta.

Vatra iz lavine

Vožnja kroz grad je mešavina preciznog planiranja i slučaja – zbog nepredvidivosti saobraćaja, a predstava je finalizirana fiktivnom pričom francuskog koreografa Žeroma Bela koja se čuje sa radija. Poslednja stanica vožnje je utopijska industrijska sredina u kojoj se putnici direktno dovoze do mesta odigravanja „Skyhooka”, dok ostatak publike posmatra komad iz zgrade Muzejskog kvarta.

Podsećamo Lepku da je Love Turn inspirisan dijalozima iz Ane Karenjine, a Skyhook je omaž Godarovom Alfavilu. Da li postoji poseban razlog za okretanje ovim autorima, pitamo.

– Obojica imaju nešto zajedničko, a to je neverovatno precizno preslikavanje stvarnosti. Čitajući Tolstoja čovek se oseća kao da savremenicu gleda na papiru. Kod njega me fascinira to što se stvari zovu pravim imenom, bez okolišanja i ulepšavanja, a dijalozi između glavnih junaka romana se lako mogu smestiti u naše doba. Zbog toga sam i upotrebio dijalog iz Ane Karenjine za okončanje jedne savremene ljubavne priče. Godar, koga iz istog razloga mnogi smatraju dosadnim, odlikuje se realističnim dijalozima, verodostojnim scenama realnih životnih situacija.

Najstariji dnevni list na Balkanu.
Prvi broj izašao 25. I 1904.
Osnivač Vladislav Ribnikar.

Pesme iz male kutije

Kultura svakodnevice
Duša naroda

Knjige
Od Koplanda do generacije miks

Multimedija
Tolstoj u limuzini, Godar u bespuću

Baština
Neobjavljeni roman Sterijin prvi put pred čitaocima

Vizuelna umetnost
Hamiltonov Kolaž čula

Vizuelna umetnost
Ja hoću da sam slikar

Film
Zabavljaješ stalno

Tranzicija Makluanove filozofije

Muzeji su čuvari identiteta

Festivali
Mala pozorišna avantura u Albaniji

Scena
Šekspir u Čortanovcima

Knjige
Anđeli iz Bronksa

Vizuelna umetnost
I moda je performans

Skulptura
Kad spomenik nema bradu

Publicistika
Blerove strepnje od Miloševićeve taktike

Film
Elsinor na deponiji

Film
Opravdanje za Halama Foa

Pesnički rukopis
Isceljenje

INTERVJU
Pozorište je pokret otpora varvarstvu

СВАКОГ
ДАНА
У
ПОЛИТИЦИ

Ime Huberta Lepke potpisuje velike produkcije, nesvakidašnje multimedijalne projekte. Saradivao je sa vojskom, Red Bulom, Poršeom, Audijem, Romerquelle i od njih dobijao finansijsku podršku o kojoj mnogi umetnici mogu samo da sanjaju. Radi jednakom predanošću na malim i na džinovskim produkcijama, a njegovi putevi, danas kao i pre dvadeset godina, ostaju obavijeni velom misterije.

Otkako je 1992. osnovao trupu Lavine Toren, Lepka se bavi konfrontacijom umetnosti i materijalnog sveta, kombinujući plesne, muzičke i alpinističke tehnike sa „koreografijom mašina“. Aktivno stvara od 1989. i proslavlja se prvencem „108 EB – Kamerna muzika za četiri motora i personal“, posvećenom velikom dirigentu Herbertu fon Karajanu. „Akteri“ ovog komada su četiri motora kojima četiri plesna izvođača u izvanrednoj koreografiji interpretiraju kompozicije Baha, Mocarta...

Spektakl o Hanibalu

Priča o nastanku „108 EB“ je povezana sa anegdotom o Lepkinom susretu sa Karajanom leta 1989. u Salzburgu. Na generalnoj probi Verdijeve opere „Bal pod maskama“ maestro otkriva Lepku i dvojicu saradnika kako probaju scenu u kojoj se lučki radnici, u oduševljenju zbog posete kralja Gustava, sa visoke skele golim rukama spuštaju niz sajle. Karajan prekida probu, obraća im se rečima: „Da li je neko od vas uopšte osiguran?“ Karajan je iste večeri preminuo.

„Na nekim projektima radim i po više godina – nastavlja Lepka svoju priču – jer ih je jako teško sprovesti. Jednostavno čekam povoljnu priliku da im udahnem život. Ponekad kombinujem više ideja zato što je to neophodno. Uživam da radim sa grupama, sa velikim brojem učesnika. Odrastao sam na selu, slobodan da sa svojim prijateljima izmišljam druge dimenzije, igre. Tako se osećam i dok radim sa svojom trupom. Mislim da je to nešto što umetnici osećaju i zbog toga su opušteni, nesputani.“

Od novijih produkcija Lavine Toren, da podsetimo, najveći internacionalni odjek je izazvao „Hanibal“ (2001), jednosatni spektakl motivisan istorijskim događajem Hanibalovog prelaska preko Alpa, kada je 218. p. H za svega deset dana stigao od Kartagine do Italije u pratnji 60.000 vojnika i 37 slonova. Pet stotina protagonista – umetnika, alpinista, ekstremnih sportista i statista – uspeva da godinu za godinom, na 3000 metara nadmorske visine, iznova privuče hiljade gledalaca modernom interpretacijom borbe za vlast, političkih spletki, ljudskih slabosti i ljubavi. U prirodnim kulisama glečera, bina je neograničena, prostor se širi i grli 32 gusenice za ski-piste („slonove“), helikoptere, glumce, statiste, par aviona i motokroseva u spektaklu u kome se namenski izaziva par manjih lavina, u kome gore vatre, pršti vatromet, a dok plesačka trupa izvodi svoje numere na kopnu i u vazduhu u kostimima koji se ne zaboravljaju, Hanibal i Scipio učestvuju na „televizijskoj debati“ parodiranog CNN-a.

„Na nadmorskoj visini od 3000 metara, čini vam se da je to poslednja tačka civilizacije pre vasiona“, opisuje Lepka bizarno poprište svog spektakla.

Pored Hanibala najveći odjek imao je performans Taurus Rubens (2003) – „Teatar za helikoptere“ – koji je izveden na otvaranju Red Bulovog Hangara 7 u Salzburgu sa visećom piramidom, plesnim numerama iz helikoptera, lambordžinima, zmajevima, padobrancima, kranovima...

I „Podela na reci“ (2005), „istorijska fikcija“ održana u sklopu festivala u Lincu i prepričana je načinom tipičnim za Huberta Lepku – „plesom“ vojnih aviona, tenkova, brodova i kranova i vratolomnim koreografijama za džet-skije, po ceni od milion dolara.

Helikopteri, zmajevi, kranovi

Lepka u svakom svom projektu angažuje čitav tim kreativnih umetnika. Pitamo: Da li to utiče na kreativnu samosvojnost autora koji potpisuje čitav projekat?

„Interesantno je raditi sa ljudima koji donose svoja iskustva i doprinose velikom master planu. Za mene je dosadno da sve radim sam. Volim da osmislim produkciju, ali moj rad je jedna velika građevina na kojoj puno ruku dodaje svoj materijal. Postoji grub scenario koji umetnici interpretiraju na svoj način. Moje produkcije su kompleksne koreografije. U njima se ne radi samo o pokretima ljudskog tela već i o pokretima mašina i prirode, jer smatram bitnim sve stvari koje svojim pokretima izazivaju određene emocije: marionete vođene tuđom rukom, mašine, kranove, bicikle, automobile, sunce, vodu... Dozvolite mi da napravim jednu paralelu: i atomi se nalaze u stalnom pokretu, elektroni kruže oko jezgra, ali takav pokret kod nas ne izaziva nikakve emocije.“

Kako jedan performer, kao što je Lepka, pitamo, doživljava festival ImpulsTanz, najveći ove vrste u Evropi i njegovu ulogu u svetu modernog baleta?

„U konceptu festivala mi se dopada to što nema nadobudnog analiziranja i filozofiranja o smislu autorskih projekata. Umetnicima su određene ruke da prezentuju svoja koreografska dela, a na publici je da odluči šta joj lično prija. Da se ne lažemo, umetnici su jako sujetna sorta i mnogi pokušavaju da prodaju bilo šta kao umetnost. Nekada se prikazuju i totalne besmislice, ali i to mi je simpatičnije od intelektualizacije nečega što bi trebalo da bude nesputan umetnički izražaj. Fokus je na ideji, na originalnosti, bez postavljanja smernica.“

Marina Bauer

[objavljeno: 11.08.2007.]

[pošaljite komentar](#) | [pogledajte komentare \(0\)](#)